

FAMILIA ET OBLATIO BIC

Domum intravi et uxorem meam ridentem inveni.

Deinde affinem meum eiusque uxorem vidi, ambos ridentes.

Postremo filios meos inveni, qui Venetiis cum uxoribus venerant, omnes item ridentes.

Et iuxta me stabat filia mea.

Sola erat quae non ridebat.

Me in atrio sedere iusserunt, in sella brachiata, quasi hospes in domo mea essem, et mihi cafaeum attulerunt.

Omnes ridebant.

Parumper putavi nos sortitionem vicisse.

Sed numquam alea lusi.

Iam fortunatus natus eram.

Circiter decem minuta transierunt nec quisquam loquebatur.

Petivi ut ad balneum irem, sed petitio negata est.

Quid accidebat quod ignorabam?

Telephonum ianuae sonuit.

Giorgia respondit et deinde ad matrem se vertit.

«Illa est. Iam adest.»

Cum ianua aedificii aperta est, nam primo tabulato habitabamus, odoratus meus unguentum notum cepit.

Id agnovi.

Sed cur hic erat?

Domum intravit et uxorem meam simplici «ciao» salutavit.

Id solum mihi indicavit eas non primum convenire, et paucis tantum secundis post rem confirmatam habui.

«Salve, Nando. Accepistine epistulam meam? Solvistine rationem deversorii? Memento: res nondum finita est.»

In illo conclavi plures homines erant quam in quibusdam funeribus videram, et tamen adhuc vivebam.

Quamquam fortasse paulisper tantum.

Uxor mea me rogavit ut tranquillus essem, quiescerem et audirem.

«Nescis quae Chanel re vera sit.

Putas eam esse internuntiam, collegam Gallicam, mulierem quae te et sex actionarias Lutetiae comitata est, eam quae tibi necessitudines paravit, quae omnes motus tuos secuta est, quae te intime provocavit nec umquam responsum accepit.

Sed nescis quae re vera sit.»

Sanctum stercus, cogitavi.

Qualem fabulam scaenicam circa me scripserunt?

«Filia est actionariae principalis, eiusdem mulieris cuius cum matre tot horas collocutus es.

Per totum tempus in umbra mansit.

Spectavit.

Audivit.

Vis subsidiaria erat.

Et nunc ultimam chartam luserunt.

Septimam.

Omnia scimus.

Oblationem incredibilem quam tibi fecerunt.

Recusationem tuam.

Et est aliquid quod omnes una tibi dicere volumus.»

DE TE GLORIAMUR

Uxor mea perrexit:

«Chanel explicavi me ne post triginta tres quidem annos matrimonii umquam effecisse ut tu aliquid faceres quod facere nolles.

Pertinax es, difficilis, interdum impossibilis.

Sed es etiam vir constantiae et principiorum.

Pecunia numquam tibi quaestio fuit.

Omnia coeperunt ut memoria servaretur, non ut negotium aedificaretur.

Alioquin consilium venditori diariorum in angulo vendidisset.

Ille plus quam Amazon pro marito meo solvit, quamquam nescio an cum Bezos cognatione coniunctus sit.»

Omnes riserunt.

Cum conventus finiretur et Chanel ad ianuam progrediretur, iterum se convertit.

«Dic mihi, Nando.

Cur custodes Lutetiae effugisti nec umquam nos scire sivisti ubi maneres?

Praesertim cum nomen tuum in nullo deversorio Gallico inscriptum esset?»

Risi.

«Una tantum de causa.

Me a septem mulieribus tueri debebam.

Quia illae infirmitas mea sunt.»

Ferdinando